

Winnaars poëziewedstrijd 'Klanken in de Duisternis'

BASIS 3e GRAAD

Als de nacht van de duisternis gekomen is
En de avond valt, verlaat iedereen zijn huisje

Ik hoor de deuren dichtvallen
Ik hoor geroezemoes en stemmen

Iemand speelt op zijn fluit,
De zuivere tonen weerklinken in de glinsterende sterrennacht.

Ik kijk omhoog en zie duizend sterren,
Meer dan anders.

Het kaarsje in mijn hand blaas ik uit,
Weer een lichtje minder in deze magische nacht.

De maan met haar volle schijn,
De sterren dragen ook hun steentje bij,
Een licht briesje strijkt over mijn gezicht.

Moke

IN DE DUISTERNIS

Ritselende blaadjes

De wind zo luid

Een nachtvogel

Zonder geluid

Scherpe blik

De veren in het maanlicht

En huizen zonder lichtgezicht

Donkerlicht

SECUNDAIR 1^e GRAAD

De klanken van de duisternis

Ga eens in het duister rustig zitten luisteren,

**Het is alsof alles begint te fluisteren.
De wind in de bomen, de regen tegen de ramen,
Het kloppen van je hart, het ruisen van je bloed,
En wiegen de klanken van de duisternis je tot diepe rust.
Wanneer je ontwaakt bij het kraaien van de haan,
Kijk je de dag vol moed tegenaan.**

Sony

Klanken in de duisternis
de stilte klinkt.
een nachtvogel zingt
Een zuchtje wind
een huilend kind.
In de kille nacht
houd de duisternis de wacht.
Onder de zilveren maan
Is alles ten ruste gegaan.
Jommeke

Duister,
Donker,
Koud en kil,
Nergens licht,
Overal stil.
Verlaten straten,
Een zwarte kat,
Geen geluid,
Een groot zwart gat,
Elke nacht dat ik je mis,
Is een nacht van duisternis.

Kittylover

SECUNDAIR 2e en 3e GRAAD

Vannacht

Alles duister
Klanken zo zacht
Geen één luister
Het licht goed gedoofd
Een duisternis die niet duister kan
Daar worden mensen toch wel stiller van
Klanken vormen een geheel
Dat geheel volmaakt, niet iedereen
De nacht, o zo kil
Wees nou maar even stil
Shtttt....

Rieney Samoey

INDIVIDUEEL (15-22 JR.)

Langzaam sluipt het donker door de straten
kruipend in elke gleuf, elke gang
elke leegte met duister vullend
glipt het nu ook jouw huid binnen
en doordringt je hart

de wind blaast zijn eenzame lied
doet je oren suizen
laat de takken ritselen
als een stromende waterval
die klank geeft aan je tranenvloed

het echoën van stemmen
het blaffen van een hond
het razen van een auto
het leven gaat luidkeels verder
al staat het jouwe even stil
Merel Dewitte
Wiegelied

Ik plof mij neer in het gras,
omringd door hoge bomen.
Alles vervuld van duisternis,
de nacht zal weldra komen.

Een uil scheert langs mijn oren,
hij maakt een verre reis.
Ik pers mijn lippen op elkaar,
mag niet storen in dit dierenparadijs.

Subtiële geluiden smelten samen
tot een kleurrijk wiegelied.

Een stil applaus volstaat,
woorden hoeven niet.

schuilnaam: levensgenietertje

Hoor me – 'k fluister zacht
ik ben een klank van de nacht
ik weet dat je me voelt
en ik weet dat je me ziet
maar horen doe je me niet

Hoor me – 'k schreeuw om jou
ik ben de roep van de nacht
en ik wacht

Het donker wordt weer licht
de roep wordt een stem
mijn lichaam krijgt gezicht
de schade is aangericht

Lot